

Na počátku věků stvořila Bezbřehá Záře nejprve Šua a Tefnut, oheň a vodu. Ti spolu počali Geba a Nut, zemi a vzduch, či chcete-li ohnivou vodu a vodnatý oheň. Těm se narodili první čtyři bohové: Usire, Sutech, Eset a Nebthet. A náš příběh se mohl začít odehrávat, stále se ještě odehrává, každý rok, každý den, každou hodinu, každý nádech i výdech, již od počátku věků a bude se odehrávat věčně.

Usire a Sutech byli bratři. Pokud by Bezbřehou Září již tenkrát napadlo stvořit lego, byl by Sutech právě tím ze sourozenců, který všechno zboří dřívě, nežli kdokoliv něco kloudného z lega postaví. Na druhou stranu by tím sourozencům ušetřil spoustu práce s jeho rozebíráním a pokud by je napadlo postavit něco jiného, nic by je nebrzdilo v jejich tvůrčím rozletu. Všechno má svůj význam, dokonce i takové existence, jako je Sutech. On svět na počátku věků vlastně gigantickým legem byl, všude se chaoticky povalovaly titěrné částice prahmoty a vířily opuštěným (vlastně dosud nezabydleným) prostorem, jakoby je někdo právě vysypal z obrovské krabice. Dodnes je ono lego ve fázi neustálé a navenek velmi zmatené přestavby.

Eset a Nebthet byly dvě překrásné sestry - dvojčata. Jejich půvab neměl sebemenší konkurenci. Bodejť by měl, když tehdy ještě žádná konkurence ani nebyla. Není tedy divu, že padly majetnickému

Sutechovi okamžitě do oka a on se zmocnil první, která se mu připletla do pracek. Lačně si urval Nebthet jako krásnou květinu a aby ji měl jen pro sebe, bleskově zmizel v moři chaosu i s ní. A tam se svou kořistí kochal, ale nepředbíhejme.

Usire a Eset zůstali sami. Podívali se jeden na druhého a jak už to v obdobných situacích chodí, když se poslední muž a žena octnou nikým nerušení na pustém ostrově, poněkud nejistě přemítali, co s načatým ránem. Esetino srdce bylo živé a neposedné. Ačkoliv okolo ní nebylo nic jiného, nežli neuvěřitelný bordel, který postrádal jakýkoliv smysl, v jejím srdci se objevovaly zcela nové a neuvěřitelné obrazy. A rozrůstaly se a měnily takovou rychlostí, že by bující tropická džungle byla oproti nim mentálně zaostalá. Rafinovanost a nádhera oněch obrazů byla srovnatelná pouze s její krásou. Usire na Eset chvíli stydlivě zíral, z pochopitelných důvodů se mu dělaly mžitky před očima, chvíli mu byla zima, chvíli zase vedro, pak se mu začala podlamovat kolena, neboť Eset ho svou pouhou přítomností naprosto okouzila a vyváděla z míry. A jak nasával její krásu a nebyl schopen slova, v jeho roztančeném srdci, jako v zuřivě poskakujícím budíku, se začaly objevovat dosud neznámé obrazy. Jen my víme, že byly přesně takové, jaké si z dlouhé chvíle modelovala ve svém nitru Eset.

Eset se usmála a přátelsky zamrkala, aby přerušila trapné ticho. A Usire zničehonic začal nepřítomně zírat do prázdna chaosu, div mu oči nepraskly jako dva nafouknuté balónky, a začaly se díť věci. Usire si namísto toho, aby na Eset prostě skočil a naložil s ní, jako jeho bratr Sutech s Nebthet, či namísto toho, aby se předtím zdržoval s námluvami, jelikož byl přece jen citlivější, **začal stavět lego.**

Santusácké částice prahmoty, které se dosud jen tak poflakovaly, se po Esetině zamrkání a zdvořilém úsměvu začaly pohybovat rychleji, seskupovat do prapodivných tvarů a útvarů, které houstly, nabývaly stále výraznějších i jemnějších barev a detailů, až začínaly Eset cosi připomínat. A Usire se lehce chvěl jako v nějakém transu, po

páteři mu poskakovaly zlaté a stříbrné blesky, které se kolem hlavy rozprskávaly do všech stran, rozstříkávaly se do dálky jako nějaký ohňostroj a právě ta nenadálá síla jeho srdce a mysli zcela neomylně ovládala náhle spořádané pohyby částic prahmoty. Usire si zkrátka hrál s pralegem a tvořil ostošest, aby ho energie, která ho při pohledu na Esetinu krásu zaplavovala, neroztrhala na cucky. Kdyby žil v dnešním osvětleném světě, mohl si celý ten traumatický zážitek odpustit, neboť by dobře věděl, že při podobných potížích stačí jen pár masturbací a studená sprcha. Jenomže tenkrát byl svět ještě nevinný. Samozřejmě s výjimkou Sutecha.

A Eset začala v tom, co všude kolem ní a Usira rostlo, rozpoznávat obrazy, které si jen tak, pro zábavu a z neposedné hravosti, načmárala ve svém srdci. Nejprve se objevovaly hvězdy, slunce a planety se svými měsíci, potom se začaly šklebit hory a skály, šplíchat rozčilená moře, košatět stromy a rozbíhat řeky, pak vše začalo vonět větrem a květinami, mezi prsty na nohou jí zašimrala čerstvá orosená tráva. „Zvláštní,“ pomyslela si, „málem bych si myslela, že je to jen nějaké pako, ale sotva jsem na něho mrkla, vyklubal se z něho automat na zhmotňování mých vlastních snů. Ani jsem do něho nemusela nic hodit.“ Jen tak zkusmo si v srdci navrhla velmi praktické, ale slušivé, červené šaty a stuhu do vlasů, a co se nestalo - už je na sobě měla a padly jako ulité, pardon - ušité. Eset se to zalíbilo a tak si začala vymýšlet velmi komické a nepraktické věci, třeba žirafy, nejrůznější šminky a cigarety v krabičce s velbloudem. Usire fungoval naprosto spolehlivě a přesně, ač sám nemohl vůbec tušit, co to vlastně vytváří. Bylo to velmi zábavné a Eset neodolala a začala mít roupy. Brzy se kolem nich začali hemžit, poskakovat a poletovat nejrůznější tvorové, barevní i umolousaní, obrovští i zcela maličcí. Eset se mohla potřhat smíchy, zatímco Usire se mohl přetrhnout, aby jí ve všem vyhověl. **A tak byla konečně stvořena rajská Zahrada.**

Když to Eset konečně přestalo bavit a blaženě se kolem sebe rozhlížela, Usire se konečně měl čas nadechnout a vzpamatovat, významně na Eset mrkal a dmul se pýchou. Teď začínal mít roupy pro změnu on. A v hlavě si těžkopádně sumíroval cosi jako vyznání lásky. A kdesi v samotném srdci Bezbřehé Záře seděla na chrobákovi obrovská černá kočka, spokojeně sledovala neohrabané počínání Eset a Usira a obě oči se jí blaženě leskly. A ty oči se jmenovaly Bastet a Sachmet.

Mezitím se Sutech Nebthet dosyta nabažil. Provedl s ní všechno, co takové božské hovado jen může napadnout a není divu, že Nebthet nestačila žasnout a pranic se jí to nelíbilo. „To mi to mé stvoření tedy pěkně začalo.“ povzdychla si. Široko daleko bylo jen nevzhledné moře chaosu a Nebthet se ani neměla kde schoulit, aby Sutechovy požívačné kreace mohla rozdýchat.

Není tedy divu, že její krása začala hezky rychle vadnout, což přivádělo Sutecha k ještě větší nepřičetnosti. „Měl jsem sáhnout po té druhé, tahle nic nevydrží.“ zabručel pro změnu zase on. A jelikož sám nebyl ničeho kloudného schopen, kromě požívání, prznění a ničení všeho, co mu přišlo pod ruku, zatoužil po dětech. Po hrátkách s Nebthet mu totiž pěkně vytrávil a dostal hlad. Potřeboval někoho, kdo by mu sháněl a nosil jídlo, či mu jako jídlo alespoň posloužil. S hladem rostla i touha po dětech. Ten nápad mu připadal naprosto geniální - děti se dají dělat v jednom kuse, je to docela příjemná prácička, a když se narodí, jsou čerstvé, nemusí se ohřívat a pokud je Sutech zatepla sní, nemusí ani vymýšlet natož stavět nějakou spíž či ledničku. Nesmírně praktické.

Jenomže Nebthet se k ničemu neměla. Ať byly jeho pokusy o zplození potomků sebedivočejší a sebezuřivější, stále se nedělo nic. To Sutecha rozlítlo na nejvyšší míru. „Ta mrcha je neplodná!“ řval, až se částice prahmoty tetelily strachem, „Celé to na mě narafičila, aby si sama užila. Zneužila mé důvěry v její krásu. A ke všemu se na ní už nedá koukat, co jsem na ní jen viděl!“ Vrhł se na Nebthet a mlátil jí hlava nehlava, chudák Nebthet vůbec nic nechápala - v Sutechových milostných kreacích a v tom, co prováděl nyní, byl sotva postřehnutelný rozdíl. Domnívala se, že je to jen Sutechova nová erotická technika. A pak dostala ultimátum: „Pokud **okamžitě** neporodíš alespoň jednoho potomka, budu nucen tě sežrat! Mám hlad. Ostatně - co jiného bych měl dělat s takovou šeredou!“

A Sutech se mlsně olízl, neboť po spořádání Nebthet si dělal zálusk na tu druhou. „Ženský jsou k ničemu. Leda tak na jedno použití.“ pomyslel si a vzápětí usnul. Byl z toho všeho chudáček pěkně uondaný.

A mezitím...

A mezitím Bezbřehá Záře chtěla pokračovat v tvoření podle svého plánu. Jenomže se odehrálo něco, co se vůbec stát nemělo. Bezbřehá Záře mlčky zírala a bledla závistí. „K čemu jen ta mladá generace spěje...“, napadlo ji, „a k čemu má být vůbec všechno tohle dobré?“ Prostorem nevzrušeně pluly planety jako hypnotizované velryby, sálala slunce a hvězdy, sem tam prolétla kometa jako odhozená prskavka.

Bezbřehá Záře hledala viníka, zaostřila a spatřila Usira v jakési podivné extázi, kterou v něm vyvolávala sebevědomě stojící Eset.

Bezbřehá Záře jí viděla až do srdce, vlastně **skrze srdce** - zkrátka viděla srdci všech tvorů a z každého srdce viděla i vše okolo něj. Viděla, že Eset ve svém srdci kreslí ty nejpodivnější a nejpitomějši obrazy, aby se pobavila Usirovou bezprostřední naivitou, s níž je okamžitě a bez váhání zhmotňoval jako výraz Esetiny krásy. A co bylo nejhorší - Usire ve svém tvůrčím milostném zápalu Bezbřehé Záři vyčerpál již

téměř všechn stavební materiál. Zbýval už jen nejzastrčenější ostrov chaosu, v němž se pro změnu skrýval Sutech a jako zaseklá mechanická loutka neustále a stereotypně narážel do Nebthet. „Vzala jsem to za špatný začátek,“ pomyslela si, „můj rod od generace ke generaci jen degeneruje. To, co vidím, pozbývá jakýkoliv smysl. Bohové jsou slepý vývojový článek, předem odsouzený k vyhynutí.“ Její bílé světlo ještě více pobledlo, když si uvědomila, že bohů mezitím nasekala více, nežli by upotřebilo početné maňáskové divadlo. „Musím stvořit něco lepšího,“ umanula si, „moc prahmoty mi už nezbývá.“ A tak přišly na svět **lidské duše**.

Zpočátku se neohrabaně třepotaly kolem Bezbřehé Záře a vděčně ji následovaly na každém kroku. Bezbřehé Záři to dělalo dobře a spravilo jí to náladu. Začala si připadat jako Sněhurka uprostřed nakreslených zvířátek. Dala se do tance a zkusila zanotovat Sněhurčinu písničku, aby iluze byla dokonalá. Vše bylo nádherné, dokonce i celé galaxie se nechaly strhnout tou nádherou a způsobně si pohvizdovaly. Pak Bezbřehá Záře dozpívala a blaženě se rozhlédla po svých roztomilých dětech. Byly ty tam.

Lidské duše se rozprchly do všech koutů Stvoření, sotva se rozkoukaly. O Bezbřehou Záři rychle ztratily zájem. Všechny ty roztodivné věci kolem je zaujaly mnohem víc a potřebovaly je prozkoumat. Počínaly si přitom s neuvěřitelnou drzostí, mazaností a bezohledností. Bezbřehá Záře zvýšila hlas, ale duše ji ignorovaly, jen některé reagovaly posměšnými poznámkami. Nebylo možné je uhlídat, natož stihnout po nich uklízet. To Bezbřehou Záři dorazilo. Její děti zkrátka byly naprosto nezvladatelné. Propadla spravedlivému hněvu a napadlo jí jediné řešení. Nebýt toho paka Usira, k tomuhle by nikdy nedošlo. Ať si teď poradí sám s tím, co způsobil, když si ví se vším rady a **dovolil si tvořit**. Pošle lidské duše do jeho Zahrady, ať se o ně sám postará. Bezbřehá Záře jim z těžké hlíny, jíž měla Zahrada neúměrný nadbytek, ušila neohebné šaty, oblékla je do nich, aby měla jistotu, že ze Zahrady nikam nepláchnou. A tak vznikl první koncentrační tábor. Ale Usire a Eset zatím vůbec nic netušili. Užívali si jeden druhého. Jejich svět byl stále ještě nevinný. A černá kočka na chrobákovi se lehce protáhla, protože tohle začalo být vskutku zajímavé. „Láska má tolik poloh,“ pomyslela si, „že se o tom Kámasútře ani nezdá.“

Usire se prudce chytil za tvář a bolestivě zasténal. Bodejt' by ne - byla to první historická facka a ke všemu pořádná. Nechápal, co se stalo. Pokusil se Eset jen ze zvědavosti dotknout, nic tím nesledoval, ale její dotek byl rychlejší. A důraznější. Stála proti němu zničehonic naježená a v očích měla výraz lité šelmy. Všichni živí tvorové se rozprchli a zavrtali do úkrytů.

„Tak tohle jsem si tedy **nepředstavovala!**“ projíždělo hlavou Eset jako průjmem postižený gepard, „Ten nemožný automat se musel porouchat! Tohle jsem si v srdci ani nenačrtla!!!“ Svým upřeným pohledem si držela Usira od těla. Zmateně se držel za natékající tvář a třeštil udivený výraz. Pak jí naskočilo, jak jeho bratr Sutech naložil s Nebthet, nežli jí odvedl neznámo kam. Bylo to nechutné. „Že mě to nenapadlo hned. Celé to náramné divadlo s mými představami byla jen primitivní léčka a já mu na ní skočila. Vlastně - on na mě málem skočil, když ukolébal mou ostražitost. Žádný automat, je to jen hnusnej chlap!“ Eset bylo náhle do breku. Nejraději by ze sebe strhala ty červené šaty, do nichž jí Usirova představivost navlékla, ale došlo jí, že na nic jiného to oplzlé hovado nečeká. Byla v pasti - **musela si je nechat**. Prudce se otočila, aby skryla slzy a dala se na útěk. Ten tvor byl nebezpečný.

Usirova hlava se mezitím silně přehřívala a srdce začalo pukat. Kdo mu jen nakukal, že bude nesmrtelný? Tak rychlý konec nečekal. Eset se dala do běhu a on stál jako dřevo, opuštěný a neschopný pohybu. Tělo se mu začalo bortit jako sluncem roztavovaný ledovec.

Ve stejný okamžik se vzbouřila i Nebthet. Byla přeci jenom dvojče a dvojčata občas dělají podobné věci, byť jsou na opačném konci světa. Sutech začal hlasitě chrápat a ona toho využila a **po špičkách** se dala na úprk. Ten impotentní tvor ji obvinil z neplodnosti a za trest se jí rozhodl sežrat. Bylo mu marné cokoliv vysvětlovat. Jedinou nadějí byl útěk a návrat k ostatním sourozencům, možná budou schopni ji před Sutechem ochránit. Pokud ovšem nesežere i je.

Z křoví, k němuž se Eset bleskově blížila a hledala v něm úkryt, náhle cosi vyskočilo. Bylo to podobné Usirovi, ale na rozdíl od něho to zapáchalo a bylo to porostlé podivnou srstí. Vrhlo se to přímo na ni. „Ani tohle jsem si nepředstavovala,“ prosyčelo hlavou Eset, „ten zákeřný tvor si na pomoc stvořil dvojníka. Moc se ti nepovedl, Usire.“ Ale to už ji onen tvor srazil na zem a snažil se ji zalehnout svým neuvěřitelně těžkým tělem. Eset mrskala prudce nohama a pak zahlédla v ruce toho tvora špičatý kámen, ta ruka se napřahovala k úderu. Cítila jeho dech, neboť jeho tvář prudce oddychovala blízko její, páchl zkaženou krví. Cítila, že jí začínají opouštět síly. Zavřela oči. Byla poražena. „Tak k tomuhle mělo být dobré celé to nebesy vychvalované Stvoření? Ach ta bolest...“

I Usire byl zaskočen tím, co spatřil. Nic takového přece nestvořil. Co to jen mohlo být? Zatímco se to vrhlo na Eset, zpoza stromů se vynořovali další podobní tvorové a váhavě se přibližovali. Čekali, až jejich vůdce vykoná na Eset jakýsi temný obřad, aby jej i oni mohli zopakovat po něm. Usire náhle zmohutněl a bleskově vyrazil na pomoc.

Jeho oči znehybněly a ve směru jejich pohledu se zvedl prudký vítr. Pak vyšlehl blesk, vybuchl strom a zasypal stahující se smečku ohořelými větvemi. Vůdce smečky, který zápasil s Eset, s sebou po úderu hromu trhnul a spatřil rychle se přibližujícího Usira. Na okamžik ustrnul svíraje nad hlavou kámen, jakoby s ním splýnul. Pak vydal komický ustrašený zvuk a dal se na úprk. Eset zůstala nehybně ležet.

Otevřela oči. Nad ní prudce dýchal Usire a díval se kamsi před sebe. Nevšímal si jí. O nic se nepokoušel. A mohl se pokusit. Dříve, nežli si ho mohla všimnout. Opatrně pozvedla hlavu. Ta špinavá obluda prchala zpátky. Bylo tam mnoho dalších a ty se třásly hrůzou. A třeštily oči na Usira. Pokusila se zvednout, ale zesláblé ruce se jí podlomily. Usire si jí všiml a pomohl jí na nohy. Nic víc. Copak má asi za lubem? Každopádně to nebude žádný stroj ani automat.

Rozhlédla se. Ti tvorové využili Usirovy nepozornosti a někam zmizeli. Začalo jí svítat. Podle toho, jak se její bratr tvářil, je musel stvořit někdo jiný. Konečně jí docházelo, že oni tvorové do Usirovy zahrady nepatří. Někdo je sem poslal. S Usirem bude před nimi každopádně v bezpečí. I kdyby se pokusil o to, co provedl Sutech, bude to menší zlo, nežli padnout do rukou těch nevypočitatelných tvorů, kteří si říkají lidé. Nic jiného jí ostatně nezbývalo.

Černá kočka spokojeně zavrňela. Vzpomněla si na Sutecha a olízla se. Pak si začala olizovat packy. Teď jí nic neuteče. Měla konečně klid na svou pravidelnou každodenní očistu.
